

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/22/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618010213
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3618010213.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému Y. V., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom B., Q. M. XXX/XX, pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 3, ods. 4 Tr. zák., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 08.10.2019 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske zo dňa 10.12.2018, sp.zn. 2T/76/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods.1 písm.c/ Tr.por. sa sťažnosť prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske podal dňa 22.11.2018 na obvineného Y. V. obžalobu sp.zn. Pv 392/18/3305 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 3, ods. 4 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

dňa 17.09.2018 v čase okolo 17,00 hod. pod vplyvom alkoholu, po tom, ako ho jeho matka F. V., nar. XX.XX.XXXX vpustila do jej bytu na 2. poschodí na ul. Q. M. č. XXX/XX v B., v priestoroch kuchyne uvedeného bytu opakovane žiadal od svojej matky F. V. jej mobilný telefón s tým, že si potrebuje súrne zavolať, pričom F. V. mu predmetný telefón odmietla požičať, na čo jej obžalovaný začal vulgárne nadávať, pričom jej uviedol, že ak mu nedá jej telefón, tak ju zabije, po čom telefón poškodenej zn. Lenovo A 2010 čiernej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX zazvonil v spálni uvedeného bytu, odkiaľ ho obžalovaný zobral aj s bielym koženkovým obalom zn. NUVO a následne s ním z bytu odišiel.

Okresný súd Partizánske na hlavnom pojednávaní dňa 10.12.2018 napadnutým uznesením sp. zn. 2T/76/2018 rozhodol vo veci tak, že podľa § 280 ods.2 Tr.por. trestnú vec obžalovaného Y. V., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 17.09.2018 v čase okolo 17,00 hod. pod vplyvom alkoholu, po tom, ako ho jeho matka F. V., nar. XX.XX.XXXX vpustila do jej bytu na 2. poschodí na ul. Q. M. č. XXX/XX v B., v priestoroch kuchyne uvedeného bytu opakovane žiadal od svojej matky F. V. jej mobilný telefón s tým, že si potrebuje súrne zavolať, pričom F. V. mu predmetný telefón odmietla požičať, na čo jej obžalovaný začal vulgárne nadávať, pričom jej uviedol, že ak mu nedá jej telefón, tak ju zabije, po čom telefón poškodenej zn. Lenovo A 2010 čiernej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX zazvonil v spálni uvedeného bytu, odkiaľ ho obžalovaný zobral aj s bielym koženkovým obalom zn. NUVO a následne s ním z bytu odišiel, postupuje Okresnému úradu v Prievidzi, odbor všeobecnej vnútornej správy, na prejednanie ako priestupky proti občianskemu spolunažívaniu a proti majetku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ a § 50 ods. 1 Zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov.

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu ihneď po vyhlásení podal sťažnosť prokurátor okresnej prokuratúry. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že:

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ako aj z dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní podľa môjho názoru jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný Y. V. sa dopustil konania kladeného mu v obžalobe za vinu, keď verbálne predniesol hrozbu smrťou poškodenej F. V. počas ich vzájomnej hádky v súvislosti s vydaním jej mobilného telefónu, teda ju nútil hrozbou násillia, aby mu predmetný telefón vydala, čím páchatel naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zákona v spojení s § 127 ods. 3, ods. 4 Tr. zákona.

Z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní je však zrejmá snaha o ospravedlnenie a zľahčovanie konania obžalovaného, ktorý je jej synom a prokurátor sa nestotožňujem sa s konštatovaním súdu, že poškodená sa necítila z konania obžalovaného ohrozená. Obave poškodenej nasvedčuje najmä skutočnosť, že po skutku nechcela obžalovaného vpustiť do bytu a kontaktovala políciu, čo na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi potvrdil samotný obžalovaný. Poškodená F. V. teda prispôsobila svoje správanie závažnosti prednesenej hrozby. Túto skutočnosť však na hlavnom pojednávaní už poškodená neuvádzala a ako dôvod, pre ktorý kontaktovala políciu uviedla iba obavu o jej mobilný telefón. Obave poškodenej však rovnako nasvedčuje aj skutočnosť, že pokiaľ sa pred skutkom s obžalovaným prela o jej tableť, po prednesení verbálnej hrozby smrťou obžalovaným sa už jej mobilný telefón späť od obžalovaného získať nepokúsila. Poznemenávam tiež, že obžalovaný neupustil od svojho konania, za účelom získania mobilného telefónu proti výslovnej vôli poškodenej dokonca prehľadával byt a nerešpektoval jej rozhodnutie o tom, že mu telefón nedá. Výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní o neurčitosti hrozby, či viazanosti hrozby na inú osobu pritom súd správne vyhodnotil ako jeho snahu o vyhýbanie sa zodpovednosti za svoje protiprávne konanie. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že obžalovaný Y. V. spáchal uvedený skutok pod vplyvom alkoholu, pričom sa opakovane a dlhodobo, po dobu približne piatich rokov vulgárne správa k poškodenej, jeho agresívne správanie sa v poslednej dobe stupňovalo a poškodená v trestnom oznámení tiež uviedla, že si to uvedomovala a aj susedia jej dohovárali, aby šla na syna podať na políciu oznámenie. S poukazom na uvedené má prokurátor za to, že súd nedôvodne bagatelizoval konanie obžalovaného keď celý incident vyhodnotil ako rodinnú hádku, pričom v konaní obžalovaného videl iba znaky priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, resp. majetku.

Z vyššie uvedených dôvodov je podľa názoru prokurátora potrebné konštatovať, že obžalovaný Y. V. naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného zločinu vydierania po subjektívnej i objektívnej stránke, pričom z hľadiska subjektívnej stránky konal formou priameho úmyslu.

Preto navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 194 ods. 1 písm. b/

Tr. poriadku zrušil uznesenie Okresného súdu Partizánske a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Obžalovaný sa k odvolaniu prokurátora nevyjadril.

B. F. V. v písomnom vyjadrení k sťažnosti prokurátora uviedla, že sa necíti z konania obžalovaného Y. V. ohrozená. Výrok obžalovaného z prípravného konania, že sa jej pokúsil telefón vrátiť po pár minútach nie je pravdivý, taktiež ako ani výrok, že sa obžalovaného bojí a preto mu neotvorí. Práve naopak, pre svoj telefón si šla nebojácne k nemu do vedľajšieho bytu, kde obžalovaný býva, no nakoľko jej neotvoril, je možné, že sa v tom čase vo svojom byte už nenachádzal a rozhodla sa z dôvodu predchádzajúcich spoločných konfliktov s telefónmi /navyše predmetný telefonický prístroj v čase skutku podliehal viazanosti mobilného operátora/ ísť požiadať o pomoc políciu, aby jej telefón vrátil. K výroku obžalovaného o vyslovení slova „zabijem“ uvádzam, že vyslovené bolo za pohybu, pri hľadaní predmetného telefónu. Neregistrovala to v čase incidentu a neregistruje to tak ani dnes, že to bolo použité konkrétne voči jej osobe a nemá z konania obžalovaného strach dnes, ani ho nemala v deň podávania oznámenia na políciu, len hľadala možné riešenie ako sa dostať k svojmu majetku. Skutok nezľahčovala ani nezľahčuje, stal sa, telefón jej zobral a preto, nakoľko žije sama, hľadala východisko v oznámení na políciu. S rozhodnutím Okresného súdu v Partizánskom o postúpenie predmetnej veci Okresnému úradu v Prievidzi na prejednanie ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a proti majetku plne súhlasí.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť okresného prokurátora nie je dôvodná.

Z obsahu sťažnosti prokurátora je zrejmé, že vytýka súdu prvého stupňa nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, pričom podľa jeho názoru vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil žalovaného trestného činu. S týmto názorom sa odvolací súd nestotožnil, pričom poukazuje na skutočnosť, že v zásade nemožno vytýkať súdu prvého stupňa nezákonnosť napadnutého uznesenia len preto, že odvolateľ dospel na základe vlastného hodnotenia dôkazov vo významnej časti k iným skutkovým a právnym záverom, než súd prvého stupňa. V danom prípade prvostupňový súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy, ktoré by mohli prispieť k objasneniu veci, pričom v napadnutom uznesení podrobne konštatoval jednotlivé dôkazy a tieto náležite vyhodnotil. Aj krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že nebol preukázaný v danej veci úmysel obžalovaného, ktorého konanie tak, ako uviedol už okresný súd, nesmerovalo k dosiahnutiu skutočného nátlaku či hrozieb na matku, išlo v podstate svojim charakterom o vulgárnu komunikáciu vyplývajúcu z frustrácie obvineného, že matka odmieta vyhovieť jeho žiadosti o požičanie telefónu. Podľa názoru krajského súdu (na rozdiel od záverov okresného súdu) v danej veci na podklade vykonaného dokazovania sú výrazné pochybnosti dokonca i v zistení, či vôbec slovo „zabijem“ obžalovaný vyslovil na adresu matky, čo napokon spochybňuje sama poškodená. V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený. Aj podľa názoru krajského súdu, po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov nebola spoľahlivo preukázaná subjektívna stránka konania obžalovaného, t.j. preukázania jeho úmyslu konať spôsobom predpokladaným v ustanovení § 189 Trestného zákona. Vzhľadom na vyššie uvedené, potom okresný súd správne postupoval, keď skonštatoval, že obžalovaný svojim konaním nenaplnil zákonné znaky žalovaného trestného činu, ale skutok postúpil Okresnému úradu v Prievidzi, odboru všeobecnej vnútornej správy, ako príslušnému na prejednanie ako priestupky proti občianskemu spolunažívaniu a proti majetku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ a § 50 ods. 1 Zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd, nakoľko už neprichádza do úvahy vykonanie ďalších takých dôkazov, ktoré by mohli pomôcť k objasneniu celého prípadu, podľa § 193 ods.1 písm.c) Tr.por., sťažnosť prokurátora ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.